

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **KONT Energy a. s.**, IČO: 28501543,
sídlem Arkalycká 877/1, 149 00 Praha 4,
zastoupena Mgr. Pavlem Douchou, advokátem,
sídlem Mezibranská 579/7, 110 00 Praha 1,

proti

žalované: **Státní energetická inspekce, ústřední inspektorát**,
sídlem Gorazdova 1969/24, 120 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2017, č. 902005517, č. j. SEI-1807/2017/90.221-1/0421040a14,

takto:

- I. Rozhodnutí Státní energetické inspekce, ústřední inspektorát, ze dne 17. 3. 2017, č. 902005517, č. j. SEI-1807/2017/90.221-1/0421040a14, a rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Ústecký kraj, ze dne 1. 12. 2016, č. 422033116, č. j. 8/0421040a14/16/42.100/Kr, **se pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 19 173,85 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované Státní energetické inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 17. 3. 2017, č. 902005517, č. j. SEI-1807/2017/90.221-1/0421040a14, jímž bylo v řízení o odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Ústecký kraj, (dále jen „inspektorát“) ze dne 1. 12. 2016, č. 422033116, č. j. 8/0421040a14/16/42.100/Kr. Tímto rozhodnutím inspektorát podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) uložil žalobkyni pokutu 10 497 329 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) téhož zákona [výrok I.] a podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jí uložil nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1 000 Kč [výrok II.].
2. Změna provedená žalovanou spočívala v nahrazení části výroku I. textem: *„za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, kterého se dopustila tím, že nedodržela věcné podmínky stanovené cenovým orgánem podle § 5 odst. 5 zákona č. 526/1990 Sb. pro uplatnění úředně stanovené ceny, upravené v bodu (1.10) Cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen CR ERÚ) č. 4/2012, když jako prodávající a držitel licence č. 111017914 na výrobu elektřiny ve své provozovně fotovoltaické elektrárně Bžany (dále jen FVE), okres Teplice, katastrální území Žalany, za období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2013 neoprávněně uplatnila u společnosti ČEZ Prodej, s. r. o. úředně stanovenou jednotkovou výkupní cenu elektřiny ve výši 12 903 Kč/MWh pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 30 kW a uvedený do provozu od 1. ledna 2010 do 31. prosince 2010, ačkoliv měla správně uplatnit jednotkovou výkupní cenu elektřiny ve výši 5 723 Kč/MWh stanovenou pro výrobu elektřiny využitím slunečního záření pro zdroj s instalovaným výkonem nad 30 kW a uvedený do provozu od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011, neboť nesplnila věcnou podmínku bodu (1.9) CR ERÚ č. 4/2009, tj. vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy, nezbytnou pro posouzení této výroby jako uvedené do provozu do 31. 12. 2010, čímž získala za elektřinu naměřenou a dodanou do distribuční sítě za rok 2013 v celkovém množství 1 968,691 MWh nepřiměřený majetkový prospěch vyčíslený rozdílem úředně stanovených výkupních cen ve výši 10 497 329 Kč s DPH se započtením odečtu 26 % odvodu z elektřiny ze slunečního záření zaokrouhlený na celé koruny.“* Zbývající část výroku I., již byla podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách uložena pokuta 10 497 329 Kč, a výrok II. o nákladech řízení žalovaná potvrdila.
3. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil i zmíněné rozhodnutí inspektorátu a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Argumentace žalobkyně

4. V žalobě žalobkyně namítala porušení dvojinstančnosti správního řízení tím, že inspektorát po zrušení svého prvotního rozhodnutí *de facto* nerozhodoval, zda se dopustila správního deliktu, neboť mu žalovaná přikázala rozhodnout o vině žalobkyně, čímž bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Podotkla, že inspektorát již v oznámení ze dne 3. 10. 2016 presumoval vinu, neboť sdělil, že pokračuje v řízení ve věci zjištěného nedodržení podmínek stanovených v § 5 odst. 5 zákona o cenách, tudíž výsledek řízení obsažený v napadeném rozhodnutí byl znám ještě před jeho vydáním. To podle žalobkyně popírá zásadu presumpce neviny s tím, že celé řízení je pouze formalistickým postupem k udělení sankce. Dodala, že závaznost názoru nadřízeného správního orgánu nesmí být na

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

úkor zajištění spravedlivého procesu a dvojinstančnost musí být faktická, kdy správní orgány rozhodují na základě důkazů nezávisle. V daném případě však inspektorát podle žalobkyně rozhodoval předpojatě, pouze musel použít „správné argumenty“ pro zdůvodnění rozhodnutí o vině.

5. Žalobkyně s odkazem na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1870/14 a sp. zn. I. ÚS 793/15 konstatovala, že cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 je nutno považovat za právní předpis a vykládat je podle jeho znění písemně zachyceného v určeném zdroji těchto předpisů. Zdůraznila, že z bodu 1.9 předmětného cenového rozhodnutí nelze „*dojít k závěru, že podmínku nutnou pro výkupní cenu garantovanou od 1. 1. 2010 není možno považovat až připojení k měřené dodávce do elektrizační sítě ...*“ Žalobkyně připomněla, že připouští-li právní norma vícero výklad, nelze z ní dovozovat závěry, které v ní nejsou přímo obsaženy, jsou-li k tíži jednotlivce (zde žalobkyně). K tomu odkázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 542/09. Závěr o nutnosti měřeného připojení do elektrizační sítě považovala žalobkyně za neakceptovatelný i ve světle možné poruchy měřicího zařízení, kdy dochází k „měření“ na základě pomůcek. Žalovaná podle žalobkyně připustila, že pokud by výrobci měli v rozhodném okamžiku výrobní osazení být nefunkčními měřicími zařízeními, vztahovala by se na ně vyšší výkupní cena než na subjekty, které po krátkou dobu neměly výrobní osazení měřicími zařízeními vůbec. Tento názor žalobkyně odmítla.
6. Podle žalobkyně nelze bez dalšího zavrhnout její argumentaci stran výkladového stanoviska Energetického regulačního úřadu (instrukce z října 2010), ze kterého vyplývá, že jedinou podmínkou pro přiznání nároku na podporu, již musela splnit, byla pravomocná licence na výrobu elektřiny a první paralelní připojení. Pokud žalovaná shledala rozpor mezi závazným zněním cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu a výkladovým stanoviskem, podle žalobkyně jí tato skutečnost nemůže být k tíži, neboť jde o výklad správního orgánu vydávajícího předmětný předpis a je to ve prospěch žalobkyně. Připomněla, že licenci na výrobu elektřiny získala dne 24. 11. 2010 a k paralelnímu připojení výrobní došlo nejpozději dne 27. 12. 2010, což osvědčuje protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a. s., vyhotovený pověřenými pracovníky této společnosti dne 27. 12. 2010. Žalobkyně považovala za nesprávný názor žalované o informativním charakteru stanoviska a instrukce Energetického regulačního úřadu, neboť jde o autentický výklad normotvůrce cenového rozhodnutí. Ačkoli autentický výklad není závazný, podle žalobkyně bylo povinností správních orgánů se s ním vypořádat, což žalovaná dostatečně neučinila. Žalobkyně současně podotkla, že po adresátovi právní normy nelze spravedlivě požadovat, aby se choval v přímém rozporu s instrukcemi a stanovisky správního orgánu, který vykonává dozor nad činností takového adresáta. V této souvislosti žalobkyně zdůraznila, že se v dobré víře chovala v souladu s převažující interpretací relevantních ustanovení příslušných předpisů. Poznamenala, že argument žalované o zahájení dodávek elektřiny s nárokem na podporu až v roce 2011, je zcela mimo logiku zákonných ustanovení, neboť fakturovat za vyrobenou elektrickou energii je jejím právem, nikoli povinností.
7. Žalobkyně dále poukázala na znalecký posudek ze dne 21. 3. 2016, zpracovaný Ing. Františkem Čermákem, CSc., a konstatovala, že splnila podmínky zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podpoře“) pro připojení a uvedení fotovoltaické elektrárny Bžany do provozu v roce 2010, jakož i pro čerpání garantovaných Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výkupních cen za vyrobenou elektrickou energii z obnovitelného zdroje. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s tím, že žalovaná zahrnula do vyčísleného majetkového prospěchu za kontrolované období daň z přidané hodnoty, kterou žalobkyně odvedla státu. K tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 136/2008.

8. Tuto argumentaci žalobkyně zopakovala a rozvinula i v replice a v dalších svých podáních.

Argumentace žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření označila za klíčové posouzení toho, kdy nastává okamžik uvedení fotovoltaické elektrárny do provozu. Zdůraznila, že pro splnění podmínek pro uvedení elektrárny do provozu musela žalobkyně vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen, tudíž musela mít výrobu elektřiny osazenu měřicím zařízením, což nastalo až dne 12. 1. 2011. Podle žalované proto žalobkyně nesplnila podmínku bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 nezbytnou pro posouzení této výroby jako uvedené do provozu do 31. 12. 2010. Žalovaná nesouhlasila s názorem žalobkyně o porušení dvojinstančnosti řízení a konstatovala, že pouze v souladu se správním řádem zavázala inspektorát svým právním názorem. Žalovaná rovněž odmítla žalobkyní prezentovaný výklad předmětného cenového rozhodnutí a připomněla, že fotovoltaická elektrárna Bžany začala vyrábět a dodávat elektřinu až v roce 2011. Žalovaná setrvala i na svém závěru o výši pokuty, resp. nepřiměřeného majetkového prospěchu zahrnujícího také daň z přidané hodnoty. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

10. Při jednání soudu konaném dne 24. 6. 2020 substituční právní zástupkyně žalobkyně odkázala na písemná podání a upozornila na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na jeho rozsudek ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, podle kterého uvedením do provozu je nutno rozumět okamžik prvního paralelního připojení elektrárny. Podle protokolu o splnění technických podmínek pro uvedení do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce, a. s. – zdroj nad 100 kW došlo k prvnímu paralelnímu připojení předmětné elektrárny ještě v roce 2010, tudíž byla předmětná elektrárna uvedena do provozu ještě v roce 2010.
11. Pověřený pracovník žalované při tomtéž jednání setrval na argumentaci žalované uvedené v jejích písemných podáních.

Posouzení věci soudem

12. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Nejprve se soud zaměřil na namítané porušení principu dvojinstančnosti správního řízení a zásady presumpce nevin. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Z obsahu správního spisu vyplynulo, že inspektorát v dané věci poprvé uložil žalobkyni pokutu ve výši 9 110 832 Kč rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. 424003116, které žalovaná svým rozhodnutím ze dne 5. 8. 2016, č. 902017516, zrušila a věc vrátila inspektorátu k novému projednání a rozhodnutí, aby byl zjištěn stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti. Soud zdůrazňuje, že podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je odvolací orgán oprávněn rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit a věc mu vrátit k novému projednání a rozhodnutí s tím, že v odůvodnění vysloví právní názor, jímž je správní orgán prvního stupně při novém projednání věci vázán. Správní řád tedy výslovně předpokládá, že odvolací správní orgán zaváže správní orgán prvního stupně svým právním názorem, a proto v postupu správních orgánů v projednávané věci nelze spatřovat porušení principu dvojinstančnosti. Žalobkyně navíc měla možnost proti novému rozhodnutí inspektorátu podat odvolání, což také učinila, a tím byla zásada dvojinstančnosti správního řízení beze zbytku naplněna. Zákonem předvídané respektování závazného právního názoru ze strany inspektorátu přitom podle názoru soudu nelze považovat ani za porušení zásady presumpce nevin.
15. V projednávané věci je klíčovou spornou otázkou, od které se odvíjí výše výkupních cen elektřiny, zda byla fotovoltaická elektrárna Bžany uvedena do provozu v roce 2010, jak tvrdí žalobkyně, nebo až v roce 2011, což je stanovisko žalované. Stěžejní je přitom výklad bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009, které bylo vydáno na základě § 6 odst. 1 zákona o podpoře a podle něhož platí, že „*[u] nově zřizované výrobní elektřiny nebo zdroje se uvedením do provozu rozumí den, kdy výrobce začal v souladu s rozhodnutím o udělení licence a vzniku oprávnění k výkonu licencované činnosti vyrábět a dodávat elektřinu do elektrizační soustavy při uplatnění podpory formou výkupních cen nebo kdy poprvé začal vyrábět elektřinu při uplatnění podpory formou zelených bonusů.*“
16. Výkladem citovaného ustanovení se ve své judikatuře opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 257/2017-82, publ. pod č. 3737/2018 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „*[v] případech uplatnění podpory formou výkupních cen lze za uvedení zařízení do provozu ve smyslu § 6 odst. 1 zákona ... o podpoře ... ve spojení s cenovým rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 ze dne 3. 11. 2009, považovat i dodávku elektřiny do distribuční soustavy v rámci prvního paralelního připojení výrobní k distribuční soustavě po získání licence na výrobu elektrické energie.*“ Tento závěr, který vyvrací argumentaci žalované uplatněnou v napadeném rozhodnutí, potvrdil Nejvyšší správní soud i v dalších svých rozhodnutích – např. v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 As 423/2017-43, nebo ze dne 10. 1. 2019, č. j. 10 As 62/2018-135, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 As 225/2018-45, všechny dostupné na www.nssoud.cz, a zdejší soud se s ním plně ztotožňuje.
17. Z obsahu správního spisu v projednávané věci soud zjistil, že rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 13684-6/2010-ERU, jímž byla žalobkyni udělena licence č. 111017914 k výrobě elektřiny v provozovně – fotovoltaická elektrárna Bžany s celkovým výkonem 1,974 MW, nabylo právní moci dne 24. 11. 2010. Dne 27. 12. 2010 vystavila společnost ČEZ Distribuce, a. s., pod č. 4120501376 „*Protokol o splnění technických podmínek pro uvedení výrobní do provozu s distribuční soustavou ČEZ Distribuce,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a. s. – zdroj nad 100 kW“, a to s účinky od 29. 12. 2010 a se závěrem, že zdroj může být ode dne provedení kontroly provozován paralelně s distribuční soustavou. Protokol byl vystaven na základě žádosti žalobkyně o první paralelní připojení výrobní k síti a dokládá, že uvedeného dne došlo k připojení výrobní k distribuční soustavě. Tomu odpovídá i obsah smlouvy o připojení výrobní elektrárny k distribuční soustavě vysokého napětí uzavřené mezi žalobkyní a společností ČEZ Distribuce, a. s., dne 30. 12. 2010.

18. Vycházejí z citované judikatury Nejvyššího správního soudu tak zdejší soud shledal, že žalobkyně splnila podmínky bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 již v roce 2010, neboť v tomto roce získala licenci na výrobu elektrické energie pro fotovoltaickou elektrárnu Bžany a realizovala dodávku elektrárny do distribuční soustavy v rámci prvního paralelního připojení této výrobní k distribuční soustavě. Právní názor žalované, že žalobkyně nesplnila podmínku bodu 1.9 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 4/2009 nezbytnou pro posouzení této výrobní jako uvedené do provozu do 31. 12. 2010, tedy soud vyhodnotil jako nesprávný, což činí napadené rozhodnutí nezákonným.
19. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že stejnou nezákonností bylo stíženo i rozhodnutí inspektorátu, soud je v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení, v němž bude ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána výše uvedenými závěry soudu.
20. S ohledem na zjištěnou nezákonnost napadeného rozhodnutí se soud pro nadbytečnost již samostatně nezabýval ostatními žalobními námitkami.
21. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 19 173,85 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, z částky 1 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby a repliky – 2x § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 24. 6. 2020 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět (celkem 180 km) ve výši 1 173,85 Kč (BMW registrační značky X – kombinovaná spotřeba 7,3 litru na 100 km, palivo motorová nafta, nikoli benzín, jak uvedla žalobkyně ve vyčíslení nákladů řízení) a z částky 400 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [čtyři započaté půlhodiny po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT, neboť podle www.mapy.cz jízdní doba od sídla právního zástupce žalobkyně k soudu činí 59 minut a zpět 58 minut]. Soud nepřiznal žalobkyni náhradu nákladů za její další podání a vyjádření, neboť tato nepřinášela novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovala důvodně vynaložené náklady řízení. Stejně tak soud nezahrnul do náhrady nákladů řízení částku odpovídající DPH, neboť právní zástupce žalobkyně nedoložil, že by byl plátcem DPH, a tato skutečnost nevyplývá ani z údajů na www.info.mfcr.cz/ares.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. června 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)